

Jakub Trzópek

Wiara jako źródło działalności misyjnej w nauczaniu Jana Pawła II : streszczenie pracy dyplomowej

Studia Salvatoriana Polonica 6, 256-258

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

*Wiara jako źródło działalności misyjnej
w nauczaniu Jana Pawła II*
(Streszczenie pracy dyplomowej)

Praca magisterska została napisana na seminarium naukowym z teologii fundamentalnej w Wyższym Seminarium Duchownym Salwatorianów w Bagnie, pod kierunkiem ks. prof. PWT dra hab. Andrzeja Nowickiego, przy współpracy ks. dra Romana Słupka SDS, i zrecenzowana przez ks. prof. dra hab. Włodzimierza Wołyńca. Obrona pracy odbyła się na Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu w dniu 6 czerwca 2012 roku.

Niejednokrotnie zadawane, lecz pojawiające się wciąż na nowo pytanie o źródło misyjnej działalności Kościoła, wiąże się z kwestią wyjątkowości wiary, która nadaje sens i cel życiu wierzących. Poszukując uzasadnienia, nie pośredniego – którym może być: postęp, lepsze warunki życia, powszechniejsza edukacja, pokój i sprawiedliwość – lecz tego najważniejszego, dochodzimy tak w dziele misyjnym, jak i w wierze, do wspólnego mianownika. Jest nim Osoba Jezusa Chrystusa i bogactwo, które z sobą niesie. Każde inne uzasadnienie jest czymś cząstkowym, niepełnym.

Sam tytuł pracy wskazuje, że stanowi ona próbę odpowiedzi na pytanie dotyczące wzajemnego powiązania rzeczywistości wiary i misji. Temat ten był już sygnalizowany w różnych opracowaniach, głównie z zakresu teologii misji. Nawet sam Ojciec święty wybranemu zagadnieniu poświęcił w 1996 roku orędzie na światowy dzień misyjny, które nosi tytuł *Wiara i działalność misyjna Kościoła*. Jednak w literaturze polskojęzycznej nie było dotychczas publikacji, prezentującej ten temat w sposób całościowy.

Za podstawę dla studium tematu pracy posłużyły dzieła Jana Pawła II, wyjaśniające i w sposób szczególny pogłębiające zagadnienie misji Kościoła. Obok „Wielkiej Karty Misji”, jaką jest encyklika *O stałej aktualności posłania misyjnego Redemptoris Missio*, wśród źródeł znalazły się posynodalne adhortacje papieża – owoc obrad Synodów Biskupów z poszczególnych kontynentów – będące wyrazem troski o ewangelizację oraz orędzia na światowy dzień misyjny począwszy od 1979 roku a skończywszy na 2005 roku. Zagadnienie zostało opracowane w trzech rozdziałach.

Pierwszy ukazuje wiarę jako odpowiedź na Boże Objawienie. Na rzeczywistość wiary składa się plan zbawienia przygotowany przez Boga oraz w konsekwencji – zawierzenie się człowieka Bożemu autorytetowi. Bez tej osobistej odpowiedzi na Objawienie wiara jest czymś niepełnym. Centrum chrześcijaństwa jest Osoba Jezusa Chrystusa. Dzięki Niemu spełnia się nadzieja naszego zbawienia, którą jest życie wieczne i zjednoczenie z Bogiem. Jan Paweł II zauważa istotne czynniki, które sprawiają, że wiara jest żywa. Są nimi: osobista żarliwość i entuzjazm wierzącego, świadectwo, głębokie chrześcijańskie życie, oparte na modlitwie, sakramentach oraz kontemplacji działania Boga w świecie. Te czynniki tworzą dynamikę wiary, przestrzeń, dzięki której może się ona w pełni rozwijać i być przekazywana.

Treść drugiego rozdziału pracy określa istotę, cel oraz wskazuje, kto jest odpowiedzialny za misję Kościoła. „Zadanie misyjne, którego celem jest głoszenie Ewangelii oraz zakładanie wspólnot Kościoła wśród ludów, które jeszcze nie wierzą w Chrystusa, (...) jest dopiero u początku swej realizacji” (RMi 30). Stąd idąc za Soborem Watykańskim II i nauczaniem papieskim, najpierw rozwinięty jest podstawowy cel misji „ad gentes”, czyli głoszenie Ewangelii, aby wszyscy poznali Jezusa Chrystusa. Obok przepowiadania celem komplementarnym ewangelizacji jest rozwój wspólnoty Kościoła. Dzieło to zostaje spełnione wówczas, gdy przybierze ona postać dojrzałego Kościoła lokalnego, sprawującego sakramenty, gotowego do działania i przekazywania Słowa i świadectwa dawanego innym. W zakończeniu rozdziału poruszony jest bardzo aktualny temat odpowiedzialności wszystkich wierzących za dzieło ewangelizacji. Nie tylko biskupi, kapłani, osoby konsekrowane, katecheci, misjonarze są wezwani do ewangelizacji i działalności misyjnej. Cały Kościół jest ze swej natury misyjny, każdy chrześcijanin poprzez chrzest jest powołany i wezwany, aby być na swój sposób misjonarzem i świadkiem.

Tematem trzeciego rozdziału jest ukazanie wzajemnego powiązania wiary i jej dynamicznego wymiaru, jakim są misje. Papież jeszcze dobitniej podkreśla aspekty i czynniki wiary, które w sposób pierwszy i zarazem najmocniejszy przyczyniają się do świadectwa i dynamizmu głoszenia Ewangelii aż po krańce świata. Są nimi: osobiste, pełne zaangażowanie w wiarę, służba bliźnim oraz męczeństwo. Złożenie daru z siebie, przyjęcie śmierci w imię Chrystusa było w ciągu wieków i jest nadal wielkim znakiem nadziei oraz ziarnem, które przynosi wierze plon obfity. Pierwszym i podstawowym motywem, który daje uzasadnienie i pobudza do prowadzenia misji jest wiara w Jezusa Chrystusa Zbawiciela świata. Wyjątkowość i bogactwo Jego Osoby, jako centrum Objawienia, jest najważniejszym źródłem, z którego wypływa i dla którego wciąż

nieustannie jest kontynuowana misja Kościoła. Papież Misjonarz poprzez swoje wypowiedzi akcentuje i powtarza, że misje to sprawa wiary, dokładny wskaźnik naszej wiary w Chrystusa oraz Jego miłości ku nam. Dalsza refleksja nad wzajemnym powiązaniem wiary i działalności misyjnej prowadzi do wniosku, że „Wiara i misja idą w parze: im silniejsza i głębsza jest wiara, tym mocniej odczuwamy potrzebę przekazywania jej, dzielenia się nią, dawania o niej świadectwa. I odwrotnie – gdy wiara słabnie, wygasa też zapal misyjny i zanika zdolność dawania świadectwa” (RMi 11).

Wiara chrześcijańska nie pozwala chować się ze swym bogactwem do podziemi. Jan Paweł II wielokrotnie przypomina, że jest w niej wielka nadzieja, wielki entuzjazm, prowadzący do słusznego przekonania o jej wyjątkowości. Każdy człowiek wierzący jeszcze bardziej umacnia się w przekonaniu o tej wyjątkowości wówczas, gdy może o niej opowiedzieć drugiemu lub własnym życiem i postępowaniem dać świadectwo wierności zawartej w wierze prawdzie. Gdy ktoś spotka w swoim życiu Chrystusa, po prostu nie może zatrzymać Go tylko dla siebie! (por. RMi 2). To sprawia, że działalność misyjna nie traci swojej aktualności, a wymiar misyjny powinien być obecny we wszelkiej działalności Kościoła.

Dk. Jakub Trzópek SDS